

Annua est planta, quæ quibusnam Indiarum locis sponte nascatur, nil memoriae proditum invenio. Nobiscum e terra, quicum aliæ plantæ e Carolina advectæ erant, forte fortuna nata est, estque figura nostra ad plantam, quæ primo anno minor nata erat, facta, in qua flores parvi erant, sequenti vero anno ex ejusdem plantæ feminibus natæ sunt plantæ grandiores, cum floribus nonnihil majoribus, cujusmodi seorsum sunt appositi figura marginali prima & secunda, tertia vero vesicam, quarta baccam integram, quinta dissectam, sexta femina ob oculos ponit.

ALOE AFRICANA ERECTA TRIANGULARIS
 ET TRIANGULARI FOLIO VISCOZO C. COMMEL. PRÆ-
 LUD. P. LXXXII. F. 31. T. XIII. F. 13.

INTER Sessiles & Caudicescentes Aloës species mediæ sunt hæc & sequens; nam nec folia Sessilium instar in terra jacent, nec caulem producunt instar Cauliscentium specierum, caulescentibus tamen magis accedunt, & totæ velut e caule foliato constant. Sui autem generis est & nulli comparanda hæc foliis & eorum nascendi more. Folia enim tribus seriebus ita disposita sunt & extant, ut triquetram plantæ figuram concilient: basi latiuscula sibi mutuo inseruntur omnium ordinum folia, inde modice reclinantur & tenuiora facta in mucronem rigidum desinunt. Tota etiam rigida sunt, brevia, carinata, superficie subaspera, coloris obscure virentis, superioribus foliis colore obsolete viridi præditis, extremitatibus in his colore obscure purpureo tinctis.

Juxta intima seu juniora foliola æstivis mensibus pediculus pedalis prodit & longior, teres, glaber, ex fusco obsolete purpurascens, ligulis aliquot longo intervallo præditus, tener, seipsum vix sustentans, & modice hinc reclinatus, versus cujus summitatem flores in spica rara nascuntur parvi, oblongi, obsolete purpurascens, pediculis brevibus, tenui ligula ad basim cinctis, infidentes, monopetali, in sex segmenta ad medium fere tubulum divisi. Quæ segmenta irregulari modo, ut flores velut bilabiati fiant, disponuntur; tria enim, medium nempe interius, & duo exteriora, sursum reflectuntur, tria reliqua, duo nempe interiora & alterum exterius propendent. Ceteroquin segmenta hæc invicem æqualia sunt, ea saltem differentia, quod duo inferiora lateralia, quæ de interiorum numero sunt, quod margines eorum ad se accedant & semitubulata ea reddant, reliquis angustiora videantur. Porro duo hæc segmenta, quam cetera, magis candicant & argenteo nitore ad solem micant, reliquorum margines saltem albicant, per medium vero eorum secundum longitudinem linea latiuscula purpurascens (ad basim in superiori media lacinia virens) decurrit, quam lineam micantia illa quidem etiam habent, verum, ob margines conniventes, minus observabilem. Ceterum striæ illæ exterius transparent & flores obsolete purpureos efficiunt.

Vascula subnascuntur oblonga subteretia, tricapsularia.

Tenera est planta, lente nascitur, ab unciali & biunciali altitudine ad octo & decem unciarum longitudinem per vetustatem assurgit, & sequentis instar, sed minus libere, furculos aliquot circa se emittit.

Viscositatem

Viscositatem nec in pediculo, nec in foliorum superficie observare potui, unde viscosam à succo *C. Commelinum* dixisse suspicor, ad cuius figuræ, quæ folia minus bene exprimere videtur, illustrationem nostram hanc superaddere volui.

Ex Africa se laudatus *Commelinus* accepisse testatur: *Campestris Heicon* annotat *H. Boerhaave Ind. Alt. Part. II. p. 131. n. 32.*

*ALOE AFRICANA ERECTA ROTUNDA, FOLIO
PARVO ET IN ACUMEN RIGIDISSIMUM EXEUNTE
C. COMMEL. PRÆLUD. P. XXXIII. F. 32. SINE FLORE. T. XIII. F. 14*

A Palmari ad pedalem nobiscum nascitur altitudinem, tota prioris instar foliis tecta, sed longe crebrioribus, undique prodeuntibus & in rotundam caulis foliati figuram dispositis. Ceterum folia rigida sunt & crassa, e latiuscula basi in ferocem mucronem extantem producta, parte inferiori rotundata, superiori in inferioribus foliis pulvinata, in mediis plana, in supremis nonnihil excavata, glabra, ad margines subaspera, coloris nunc viridis, nunc ex viridi obscure purpurei, præsertim superiora.

E caulibus mediis, nunc ex ipso corde, nunc juxta intima foliola (quæ in figura lateralia fragmenta extant, prioris anni scapi sunt, ex quibus annua plantæ incrementa intelliguntur) scapi nascuntur pedales & sesquipedales, nunc simplices, nunc ramosi, teretes, glabri, ab initio subfusci, dein cum cærulea superinducta nebula obsolete purpurei, versus quorum superiorem partem flores longa serie spicatum digesti nascuntur, ab initio obsolete ex ochreo colore purpurascens, summo apice subcroceo, dein in candicantem colorem transeuntes, demptis florum segmentis, quæ ex herbaceo luteola sunt. Monopetali autem sunt flores, tubo integro striato, rugoso & crispo, Plumbaginis calycis figura, præditi, apice in sex brevia segmenta luteola diviso, segmentis tribus exterioribus nonnihil amplioribus, parum expansis, in extremitate tenuiter crenatis, interioribus nonnihil minoribus, conniventibus & non crenatis. Embryo in florum tubulo latet oblongus, obtuse triquetrus, stylo simplici nonnihil incurvato terminatus, ad basim vero inter embryonem & ipsum florem stamina oriuntur sex, stylo nonnihil breviora & tubulum cum pistillo non supergredientia, apicibus luteo-herbaceis capitata. In fundo liquor melleus, velut in reliquis Aloës speciebus, hæret.

Fructus oblongus subteres est, glaucus, in tria loculamenta, semina parva, compressa, oblonga & velut triquetra, rugosa, duplici serie oblique sibi imposita, per maturitatem nigricantia, continentia, divisus.

Figura marginali prima stamen cum apice, secunda embryo, tertia & quarta fructus integer, quinta idem per transversum sectus, sexta semina apposita sunt.

Locus natalis idem cum præcedenti huic speciei adscribitur in *Hort. Lugd. Bat. Ind. Alt. Part. II. p. 131. n. 33.* Altera hujus species fertur esse in *Hollandia*, differentia vero non satis mihi liquet.

ALOE

P.16.

F.13.

F.14.

T.XIII.

Aloe Afr. erecta triangularis, &c. Comm. | *Aloe Afr. erecta rotunda &c. Comm.*

P. 17.

Aloe Africana maculata

F. 15.

T. XIV.

Spinosa major

ALOE AFRICANA MACULATA, SPINOSA,

MAJOR T. XIV. F. 15.

EST hæc Aloë Africana caulescens, foliis spinosis, maculis ab utraque parte albicantibus notatis *Hort. Amstel. Part. II. p. 9.* quo loco figura ejus laudabilis exhibetur, verum absque flore, & cum descriptio sit nimis succincta, eam hic supplere & figuram cum flore, pace Auctoris, de novo exhibere volui. Et quamvis in Horto Pisano flores fuerint additi, tamen quoniam nostram jam a pluribus annis paratam habebamus figuram, in qua tota planta & flores simul exprimuntur, eam superaddere non supervacaneum fuit visum, eo magis, quod figura illa Horti Pisani mutila sit, cum uno tantum folio male expresso, & quod flores justo pauciores exhibeantur, lacinia autem eorum, quam par est, plures pingantur.

“ Radices, observante Clariss. Casp. Commelino, habet plurimas, calami scriptorii crassitudinem æquantes, quæ nonnihil ad rubedinem vergentes in fibras exeunt tenuiores, unde caudex oritur brevis, ad brachii usque crassitiem excrescens, multis circulis transversis, a foliis emarcidis efformatis cinctus. Tota planta, caudex nempe & folia, pedalem, sesquipedalem, bipedalem & longiorem, pro ætatis ratione, altitudinem habet, ipsa autem folia, quæ justam magnitudinem adeptæ sunt, pedalem longitudinem obtinent, latitudine fere palmari, parte interiori, qua se mutuo respiciunt, leviter concava, exteriori modice convexa, multis utrinque oblongis maculis albicantibus inscripta, in ambitu vero plurimis spinis nunc rufescentibus, nunc albicantibus, regulari ab invicem distantia positæ & basim folii spectantibus, armata, reliqua autem parte, tam prona, quam supina folia sunt lævia, crassa & succulenta, aliarum specierum Aloës instar nullis venis prædita, quæ succo, observante laudato Comemelino, scatent viscoso, non amaro. Ceterum folia hæc confertim denseque ponuntur, & pleraque situm affectant horizontalem, (inferiora deorsum flectuntur) nam ea tantum, quæ in medio nascuntur, juniora nempe surrecta observantur, suntque hæc folia reliquis magis intus concava, extus vero magis convexa.

Caulis vel pes flores gerens, non ex ipso corde plantæ enascitur, sed proxime cor prodit, juxta folia illa juniora, centrum occupantia. Ad cubitalem is & longiorem altitudinem excrescit, parte inferiore obtuse triquetrus, superiore subteres, coloris ex fusco purpurascens, cui subglauca nebula superinducta est, e cujus medio ad summitatem usque plures ligulæ tenues membranaceæ alterna serie oriuntur, fastigium autem caulis occupat florum ex oblongis gracilibus pediculis pendulorum corona, coloris extus eleganter rubentis, corallini, intus e luteolo pallentis. Monopetali sunt flores, ventriosi, tubulosi, duas circiter uncias longi, (quam sequentis nonnihil longiores) pediculis ejusdem longitudinis hærentes, in sex lacinias, quarum tres exteriores tres interiores ambiunt, & his nonnihil angustiores sunt, per extremitates divisi, (interiori medietate subvirescente, marginibus ex flavo albicantibus) quorum sinu continentur stamina sex, ejusdem cum flore longitudinis, non e tubo floris, sed ad basim embryonis egredientia, apices gerentia pallide flavos. Stylus simplex (in tria exilia & vix visibilia filamenta divisus) embryoni

infidet oblongo, (sex sulculis striato) in tuba floris sedenti & ex ea egredienti, qui dein in vasculum augetur oblongum, crassum, obtuse triquetrum, glandis majoris magnitudine, quod licet grave sit, surrectum tamen tenetur in pediculis, qui antehac flores vix sustinere poterant.

Proportio plantæ ex caule florido, qui magnitudine naturali depictus est, judicari potest; nempe dimidiam folia & caulis inferior pars ad caulem floridum habent magnitudinis rationem. Figura marginalis prima stamen & apicem, secunda stylum & embryonem denotat: reliqui flores in margine positi, quam scapo adhærentes, paulo accuratius designati sunt.

Pluribus annis nobiscum floruit, & prima rudimenta caulis & florum verno tempore monstravit, qui dein sub æstatis initium ad maturitatem pervenerunt. Africæ indigena dicitur, sed ex quam ejus plaga primum advecta fuerit, non constat, procul dubio autem Promontorium Bonæ Spei ipsi natale solum est, & in campis nasci dicitur in Ind. Alt. Hort. Lugd. Bat. Part. II. p. 130. n. 19. Vulgo in Anglia Carolinensis (*The Carolina Aloë*) dicitur, sed perperam.

ALOE AFRICANA MACULATA, SPINOSA MINOR T. XV. F. 16.

SPECIES hæc præcedenti tantopere similis est, ut, ni curatius observetur, non facile distinguatur. Minus autem, ac illa, caulescit, caudicem nempe, si ullum habet, breviorum obtinet, (palmarem & dodrantalem altitudinem superare non memini observasse) sed nonnihil crassiorum, folia æque quidem longa sunt, sed minus crassa & minus robusta, versus basim aliquanto latiora, versus extremitatem angustiora & longius mucronata, magis concava, maculis minoribus & minus albicantibus notata, in dorso versus apicem magis, ac illius, spinosa, licet ceteræ spinæ, quam illius, nonnihil minores videantur: Est porro in floribus & pede differentia, ceu qui nonnihil humilior & totus viridis, flores autem aliquanto breviores, crassiores & profundius divisi, colore rubente pallidiorum, vivido tamen præditi, elegantius in thyrsum digeruntur, ad quorum pediculorum basim ligulæ, quam in illa, tenuiores appositæ sunt.

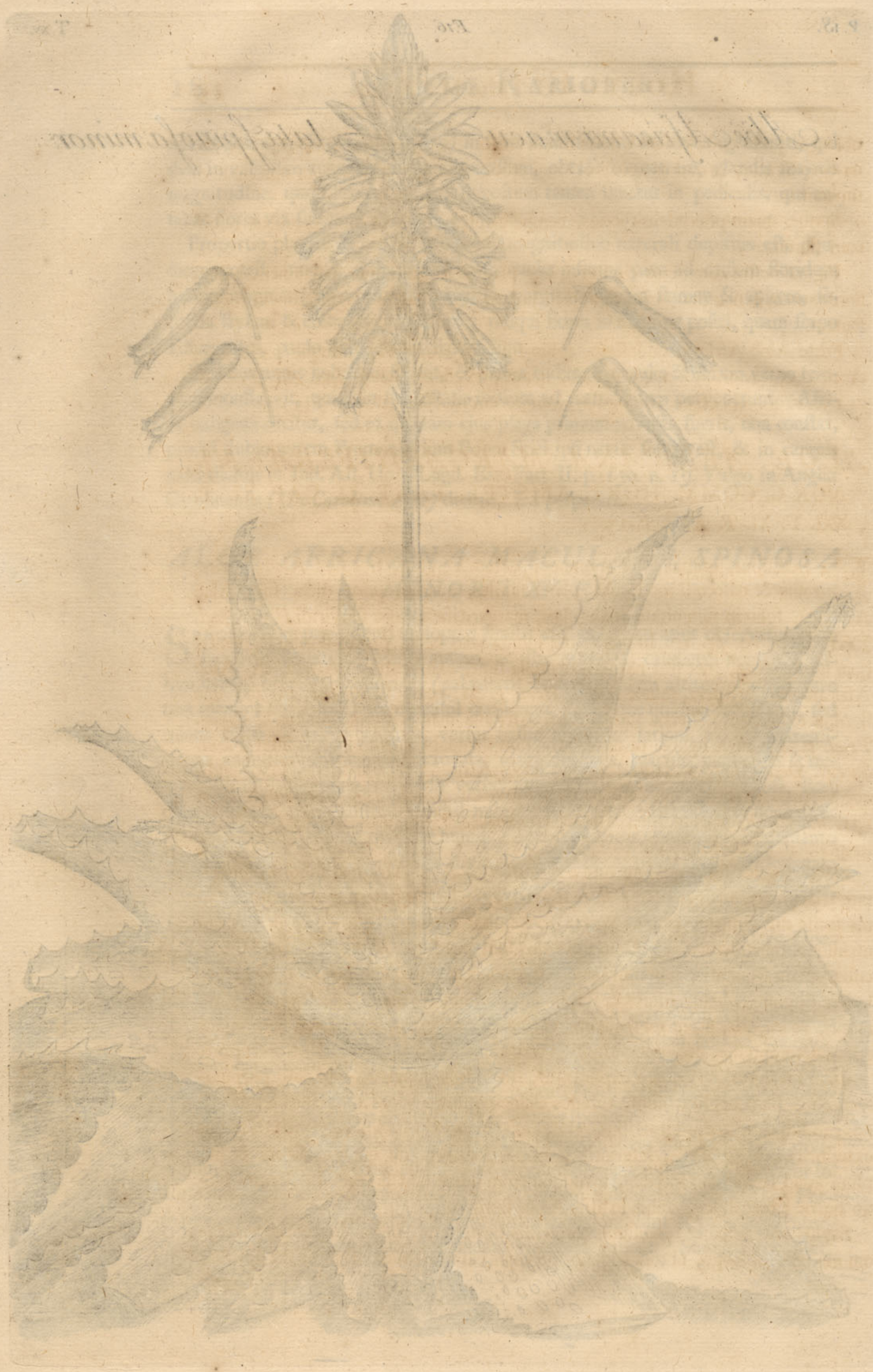
Ceterum pes flores ferens prioris instar egreditur, ad plenam excretionem bipedalis, teres, versus basim compressus & nonnihil angulosus, ex glauco læte virens, quo colore & folia, demptis maculis albicantibus, gaudent. Folia autem in orbem disposita sunt, interius minora, oblique surrecta & magis, quam reliqua concava, media magis plana & minus surrecta, versus extremitatem tantum concava, inferiora horizontali situ plana jacent, mediis breviora, versus extremitatem tantum nonnihil concava, infima, si caudicem habeat, (nam absque hoc sæpe observatur) deflexa sunt, quamvis minus, ac præcedentis speciei.

Florum laciniæ tres exteriores ad medium ab initio, dein ad fundum fere dividuntur, tres interiores etiam ab initio ad basim usque divisæ sunt, ita tamen ut in dorso suo petalis exterioribus connascantur & florem monopetalum efficiant. Porro petala tria interiora aliquanto latiora, quam exteriora, sunt & pallidiora: utraque versus extremitatem lineam in medio virentem habent: Stamina sex sunt,
oblonga,

Aloe Africana maculata, spinosa minor.

Artemisia tridentata Nutt. *Artemisia tridentata* Nutt.

ARTEMISIA TRIDENTATA

oblonga, juxta embryonem e floris fundo enascentia, quæ alternatim, terna & terna egrediuntur, in quibus apices oblongi crocei hærent, floris tubum non multum superantes:

Serius, quam præcedens species, nempe Septembri & Octobri mensibus nobiscum floruit:

Figura nostra dimidiam circiter ipsius plantæ magnitudinis portionem habet, flores autem in margine utrinque appicti justam & naturalem magnitudinem repræsentant.

Forte Aloë Africana caulescens, foliis spinosis, maculis ab utraque parte albicantibus obscurioribus, magis glaucis, quam præcedens *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 130. n. 20.* ubi etiam, illius instar, camporum incola dicitur.

ALOE AFRICANA MARGARITIFERA, MINOR C. COMM. HORT. AMSTEL. PART. II. CAP. XI. P. XXI. F. XI. T. XVI. F. 17.

Ex Sessilibus, quibus folia in omnem partem vergunt, tres sunt Aloës species, foliis & nascendi modo sibi plane similes, quarum prior dicta fuit, Aloë Africana, folio in summitate triangulari, margaritifera, flore subviridi *Hort. Amst. Part. II. p. 19. fig. 10.* In qua figura omnia satis bene, præter florum segmenta, quæ nimis acuta, nec situ naturali expressa sunt, exhibentur. Altera est, Aloë Africana margaritifera, minor *Ejusd. Hort. p. 21.* cujus figura *Tab. 11.* sed sine floribus exhibetur. Tertia audit, Aloë Africana margaritifera, minima *C. Comm. Præl. p. 43.* cujus figura, ni nimis atra, non illaudabilis exhibita fuit inter *Plant. Succul. Dec. III. p. 1 T. 21.* nomine Aloës Africanæ margaritiferae, folio undique verrucis numerosissimis ornato, flore subviridi *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 131. n. 30.* De quarum differentia, ut eo clarius constet, utriusque figuram & descriptionem exhibere placet.

Minor species foliis quidem tum a majori, i. e. Aloë Africana folio in summitate triangulari, margaritifera, flore subviridi *Hort. Amst.* tum a sequenti minima facile distinguitur, cum ea versus extremitatem angustiora & longius, quam utriusque, mucronata sint. Dein folia ejus sunt viridiora & magis glauca, tuberculis, quam sequentis, nonnihil majoribus, non æque frequentibus & magis regulariter dispositis obsita. Flores & scapus similes sunt, nisi quod scapus non æque ramosus, ac majoris, sit, quam sequentis vero magis teres & nonnihil tenuior, minus ad basim compressus, nec eminentiis illis verrucosis obsitus, colore præditus obscuriore.

Ceterum flores, antequam explicantur, e viridi & subglauco obsolete purpurascent, ubi vero explicati sunt, tubulus e cinereo magis virescit, laciniis ad margines candidis, in medio virentibus, versus extremas oras subfuscis, segmentis tribus exterioribus magis planis, interioribus magis concavis, de quorum figura & situ plura apud sequentem speciem, utriusque enim iidem sunt flores. In florum fundo liquor hæret dulcis, velut in aliis Aloës floribus.

Stylus brevis tribus tenuissimis corniculis terminatur, instar sequentis, embryoni infidens oblongo, obtuse trigono, ad cujus basim stamina oriuntur sex apicibus
croceis

croceis capitata. Embryo dein in fructum abit oblongum acute triquetrum, e glauco virentem, in terna loculamenta, semina plana subrotunda fusca, margine foliaceo cincta & imbricatim sibi imposita, continentia divisum. Hæc figura minori quinta, quarta vasculum transversim sectum, tertia idem integrum, secunda stamina, prima embryo & stylus repræsentantur.

Augusto mense floret. In Africa, circa Promontorium, suspicor, Bonæ Spei, sponte nasci refertur in Horto Amstelodamensi, & speciatim Camporum proles dicitur in Indice Alt. Hort. Lugd. Bat. Part. II. p. 130. n. 26.

ALOE AFRICANA MARGARITIFERA, MINIMA COMM. PRÆLUD. P. XLIII. T. XVI. F. 18.

PRECEDENTIS instar folia habet plurima, ima in orbem sparsa, media & interiora surrecta, figura margaritiferae majoris, sed longe minora, tuberculis duris glabris, quæ margaritis comparantur ab Auctoribus, minoribus candidis, cum illius obscuriora, obsita, coloris cetera parte obsolete virentis, extremitate foliorum purpureo colore obscuriore aspersa.

Juxta media seu intima folia, non ex ipso corde, scapus nascitur, prioris instar, dodrantem & pedem longus, rigidus & pro plantæ parvitate satis crassus, ad basim compressus & eminentiis quibusdam verrucosis oblongis notatus, in media parte subteres, in superiori ex tereti angulosus, subtriquetrus nempe, glaber, coloris cum inducta subcærulea nebula obsolete purpurei, modo simplex, modo brachiatus, in spicam desinens florum obsolete ex virescente & purpureo colore cinereorum. Qui flores ad basim ventriosi sunt, reliqua parte angustiores, tubulosi, in sex segmenta nonnihil reflexa divisi, veluti bilabiati & irregulares; tria enim interiora segmenta inæqualia apparent, superiori surrecto latiore, lateralibus, alarum instar positis, angustioribus, (quod ita fit, quod hæc magis concava, illud magis planum sit) tria vero exteriora invicem quidem æqualia sunt, sed situ inæquali disposita, duobus superiorem partem occupantibus, inferiori inter lateralia propendente. Itaque situ potissimum irregularitatem affectant hujus & reliquarum margaritiferarum flores. Quæ irregularitas licet in hac, præcedenti & Aloë Africana erecta triangulari conspicua sit, neminem tamen fore confido, quineas veras Aloës species esse concedat.

Flores quamvis profundius divisi videantur, lacinia tamen sponte ab invicem non abscedunt & fundus integer est, hinc pro monopetalis aliorum hujus generis instar habendi sunt. Ceterum floris lacinia in medio subvirescunt, oræ ex candido purpurascunt, demptis lateralibus alis, quæ reliquis magis candidæ, subcrispæ & micantes apparent. Stamina sex brevissima in florum tubulo latent, juxta embryonem orientia, apicibus croceis terminata.

Stylus brevis, in tria exilia fila divisus, embryoni oblongo obtuse triquetro insidet, qui dein magnitudine auctus acute triquetrus fit, quam præcedentis speciei brevior & rugosior, pediculo breviori, vel nulli potius infidens, colore tinctus e cinereo fuliginoso, semina continens nigricantia, margine membranaceo longiore & albicante cincta, gemello ordine in singulis loculamentis disposita, quæ seorsum figura quinta, quarta vasculum transversus sectum, tertia idem integrum, secunda
stamina

Alœe Afric. margaritifera F. 17. F. 18. T. XVI.
ritifera minor Comm.
Alœe Afric. margaritifera mitis nima Comm.

Aloe Africana,

mitraformis, Spinosa.

stamina, prima embryonem & stylum appicta vide. Patria ipsi cum præcedenti eadem & idem florendi tempus.

Scapi laterales in figura residui præcedentium sunt annorum, qui quo exterioribus foliis magis appropinquant, eo vetustiores sunt, quod & de aliis valet.

ALOE AFRICANA MITRÆFORMIS, SPINOSA

T. XVII. F. 19.

INTER numerosas, quas Hortus Elthamensis alit, Aloës species, lætissime viget elegans hæc species, & singulis fere annis copiosa florum corona superbit.

Ubi junior est planta, caudice pæne caret, annosior vero facta, pedalem longiorque stipitem acquirit, carpi crassitie, e cinereo subfuscum, circulis transversis, qui foliorum emarcidorum reliquiæ, notatum, inde ad cubitalem usque altitudinem foliis undique vestita surgit; quæ folia ex adverso cruciato situ crebra surriguntur, longitudine dodrantali, latitudine palmari, versus extremitatem angustata & in mucronem aculeatum, nunc simplicem, nunc geminatum terminata, uno alterove hac parte aculeo ad margines armata, hinc ad uncialem & biuncialem distantiam aculei marginales desunt, horum vero loco in dorso aculei aliquot breviores locantur, cetera dorso parte aculei rursus desunt, ad margines autem denuo adsunt satis frequentes, breves, rigidi, plerumque albicantes, in extremitate foliorum e fusco purpurascens. Folia dorsum habent convexum, ventrem concavum, mitræ figuram & situm æmulantia, crassa lævia, simpliciter & obscurius viridia, (absque, vel parvissima saltem, nebula cærulea inducta) subinde, præsertim hyeme, e viridi purpurascens, aut in subfuscum vergentia.

Scapus juxta media folia prodit sesqui & bipedalis, digitum crassus, versus basim obtuse triquetrus, cetera parte subteres, purpurascens, nebula cærulea obductus, in plures (quatuor & quinque) ramos dodrantales, pedales & procedente tempore longiores brachiatus, quorum fastigiis innumeri hærent flores in spicam latam pyramidatam digesti, ab initio minores & surrecti, subglauci, dein longiores, horizontalem situm assumentes, & ex glauco in corallinum rubrum colorem abeuntes, tandem sub perfectionis statu ex oblongis pediculis penduli, colore amœne rubro præditi, in sex lacinas profundius, quam in aliis, nempe ad fundum fere divisi, segmentis tribus exterioribus dicto ubique colore corallino tinctis, versus extremitatem angustioribus, tribus interioribus e luteolo albicantibus, stria corallina in dorso distinctis, extremis oris latioribus & obtusioribus, e luteo virentibus. Flores autem licet profundius, quam alii, dividantur, & per vetustatem in sex petala ad medium usque fatiscant, sponte tamen ab invicem non secedunt, sed fundum imum integrum habent, & pro monopetalis ideo habendi sunt, quamvis stamina non ex tubo floris, quod in plerisque monopetalis tubulosis fit, sed inter florem & embryonem egrediantur. Stamina vero sex sunt, latiuscula, plana, ejusdem cum flore longitudinis, apicibus croceis terminata. Stylus simplex in extremitate tenuiter cirrosus embryoni insidet oblongo, obtuse trigono, qui, licet toties floruerit planta, ad maturitatem nobiscum nondum pervenit. Singulos florum pediculos ligula membranacea e fusco luteola ambit, quæ ligulæ porro per ramulorum partem su-

Aloë Barbadosis mitior, læte virens & Splendens.

Æstate pluribus annis flores suos speciosos nobiscum tulit, e tenuibus rubentibus pediculis, quibus tenera ligula e rubro albicans substernitur, pendulos & in alterutram plerumque scapi partem versos. Quorum florum ut interiora & segmenta clarius appareant, figura marginali tertia flos sursum spectans, secunda stamina apices & stylus, prima embryo & stylus seorsum apposita sunt.

Originis Africanæ esse ex modo nascendi videtur. Cum Aloë Africana flore rubro, folio triangulari & verrucis ab utraque parte albicantibus notato *Hort. Amst. Part. II. P. 17. T. 9.* non est eadem, sed diversa: Illius folia magis plana sunt & in eodem plano sita, versus extremitatem vero plerumque angustata.

An Aloë Africana foliis planis, conjugatis, carinatis, verrucosis, caule & flore corallii colore *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 131. n. 36?* At nostræ folia plana non sunt, nec in eodem plano jacent, sed ex adverso cruciatio situ sibi respondent.

*ALOE BARBADENSIS MITIOR, LÆTE VIRENS
ET SPLENDENS T. XIX. F. 21.*

VULGARI Aloë Americanæ muricatæ, vel & Aloë ex Vera Cruce nascendi modo & foliorum figura similis est, sed non æque robusta, acilla & folia habet non glauca, sed læte virentia & splendentia. Folia autem in plantis, ut judico, decennialibus aut duodecennialibus bipedalia & tripedalia erant, tertiam pedis partem lata: interiora modice cava, oblique surrecta, exteriora magis plana & magis reclinata, quædam etiam versus extremitatem reflexa, basi latiuscula prædita, & crassiora versus basim, quam reliqua parte, hinc nonnihil contracta, inde pedetentim ampliata, & tandem lente in mucronem rigidum pungentem desinentia, paulo ante, quam mucro incipit, convoluta, veluti in vulgari Aloë, aculeo efusco nigricante splendente, per margines spinis vel aculeis brevibus rigidis sat crebris, (præcipue versus basim, sed minoribus hac parte) e fusco item nigricantibus obsita. Folia intima convoluta sunt, & impressiones marginales foliorum, quæ antehac ea complectebantur, retinent. Equidem folia interiora versus basim nonnihil glaucescunt, & nebulam parvam cæruleam inductam habent, at reliqua parte & cetera omnia folia dicta nebula carent, unde merito læte virentis & splendentis appellationem meretur & hinc distinguitur hæc species. Ceterum figura nostra quartam plantæ, ad quam picta, naturalis magnitudinis partem habet.

Flores nondum dedit; suspicor autem hanc & Veracruceses species eandem cum Aloë Americana vulgari, florendi rationem obtinere, quæ non parum a ceteris Aloës speciebus differt, & proin suum sibi genus postulare videntur.

Plantam debet Hortus Elthamensis Dn. Newport, Mercatori Londinensi, ad quem ex Barbadosensi Insula advecta fuit. Tenera est & a frigore hyemali probe custodienda hæc species.

Forte hujus loci est, Aloë Americana Surinamensis, foliis latioribus lucidis ferratis *Hort. Beaum. Cat. p. 5.*

*AMARANTHOIDES PERENNE, FLORIBUS
STRAMINEIS, RADIATIS T. XX. F. 22.*

PLANTA hæc multos ex eadem radice spargit ramos, pedales, bipedales, & longiores, infirmos & reclinatos, ad genicula leniter intumescens seu nodosus, & foliis conjugatis, leni lanugine incanis cinctos, e quorum alis alii nascuntur ramuli in latera distenti & oblique surrecti, ita ut rami majores & ad inferiora genicula brachiati fiant, seu ramos in latera multum spargant. Folia omnia, magnitudine excepta, sibi invicem similia sunt, quam vulgaris Amaranthoidis, cui proxime accedunt, longiora & magis acuminata, in plantis junioribus unde nostra figura desumpta, latiora, in annosioribus angustiora.

Flores summis ramis innascuntur coloris pallide flavicantis, qualis in stramine solet adverti, quoquoersum dispositi & veluti verticillatim summos caules & ramulos terminantes, quorum flosculi oblongi sunt & tubulosi, teneri, in quinque angusta bifida segmenta, ita ut decem appareant lacinia, (vid. figura marginalis sexta & septima) divisi, quibus stella infidet quinquangularis coccinea, tubum flosculi occupans, quæ mox disparet & lacinia flosculi ita revolvuntur, ut tubulus flosculorum brevior fiat, & bifida illæ lacinia plane in se voluta dispareant, ut flosculi non nisi quinquefidi (vid. figura prima, secunda tertia & quarta) videantur. Ceterum stellæ istæ coccineæ non nisi apices sunt, flosculorum laciniis incumbentes, qui quinque numero sunt, & seorsum e flosculorum tubulo oriuntur. Porro singuli flosculi multis, tanquam calyce, cinguntur squamis exsuccis candidis, per margines lanuginosis, arcte, figura prima, secunda, quarta & sexta, appressis, quæ figura tertia & septima ab invicem separata & divulsæ exhibentur, figura autem sexta, loco anteriore, flosculus absque squamis seu calyce appictus est: Embryo in flosculorum fundo latet brevis compressus, stylo bifido, (figura quinta) terminatus. Duo plerumque istiusmodi florum verticilli summos ramulos terminant:

A reliquis Amaranthoidis speciebus differt, capitulis laxioribus, foliosis squamis carentibus, flosculis radiatim dispositis, foliis & caulibus angustioribus & tenerioribus, quodque caules minus erecti sint, sed sublignosi & perennes.

Hujus nec figuram, nec descriptionem, immo ne nomen quidem a quoquam traditum existimo. Ortum ex seminibus Bonariensibus a Dn. Mylamallatis. Julio & Augusto mensibus floret.

Amaranthoidis genus & nomen pridem a celeberrimis Rei Herbariæ Auctoribus, Hermanno, Plumiero, Tournefortio & Rajo receptum fuit, nomina autem usu recepta, ni gravis urgeat ratio, mutanda non sunt; quapropter novo Caraxeri nomine supersedere potuisset Vaillant Comm. Acad. Reg. Scient. A. 1722. p. 193. Ratio autem Vaillantii, quod species hujus generis nullam habeant cum Amarantho similitudinem aut affinitatem, nulla est, licet enim caractere differant, facie tamen & comæ similitudine satis conveniunt.

Amaranthoides floribus, stramineis radiatis,
perenne

P. 25.

F. 23.

T. XXI.

Ananas lucide virens, folio vix serrato.

*ANANAS LUCIDE VIRENS, FOLIO VIX
SERRATO T. XXI. F. 23. T. XXII. F. 24. ET ANANAS VULGA-
RIS FOLIO, OMNINO NON SERRATO.*

VULGATIORES Ananas species folia habent per omnem longitudinem crebris dentibus acutis, quos lucio pisci non male comparat Marcgravius, incisa, colore prædita interius saturanter virente & ad subcæruleum vergente, exterius vero incana sunt, veluti si farina respersa essent. Hæc vero species nullam istiusmodi canitiem foliis inductam habet, sed utrinque simpliciter & læte viret, ac præterea splendet, denticulationes autem tam exiguæ & raræ sunt, præsertim in inferioribus foliis, ut non facile observentur, & hinc est, quod primo obtutu ab aliis facile distingui queat hæc species.

Ceteroquin folia illarum instar e basi plantæ imbricatim progrediuntur, oblique surrecta, cubitalia & sesquicubitalia, unciam & duas uncias, si interiora excipias, lata, tenuibus venis secundum longitudinem exarata, e quorum centro caulis prodit dorantalibus, cum floreret, altitudinis, postea nonnihil altior, digitum minorem crassus, e subfusco virens, teres, glaber, foliis aliquot minoribus, inferiori parte eleganter rubentibus, superiori læte virentibus, cinctus, cui capitulum innascitur tuberculiforme & foliosum, nempe ex embryonibus, floribus & squamis foliosis, embryonum basi adnascentibus, compactum, corona foliosa in fastigio, ceu ceteræ species, terminatum.

Calyces trifoliati non decidui embryonibus connascuntur, & tubercula e triquetra subrotunda efficiunt, e quibus flos emicat parvus monopetalus, in mucronem rigidum convolutus, qui, sole & calore urgente, in tres lacinias hiat, colore, ut in reliquis, subcæruleo præditus, squamæ autem, calyces & tubercula capitulum componentia, sanguineo colore conspicua erant, quo colore & fasciculus foliorum coronam formans gaudebat, demptis superioribus, quæ inferius virebant. Floribus præteritis, quin & calore deficiente (planta nempe e Caldario exempta) vividus ille color transibat & in xerampelinum mutabatur, dein fructu crescente in læte virentem transibat, ipse autem fructus grandior factus saturatus & obscurius virebat, donec is sub autumnum ad maturitatem pervenit & aureo colore tinctus erat, magis quam vulgaris, tuberosus, e tuberculis nempe magis protuberantibus (e triquetra rotundis) & squamis crassioribus & carnosioribus (tam his, quam illis, hinc inde rimosis) compactus, durior, minor & obtusior, quod an perpetuo ita se habeat, experientia compertum nondum habemus, cum unicus saltem fructus ad maturitatem pervenerit, & vulgaris species sæpe fructus & minores, & majores nobiscum proferat.

Equidem Marcgravius Hist. Plant. Brasil. L. 1. C. 16. & alii quidam Scriptores Indici similem rubedinem adscribunt vulgari speciei, & procul dubio regio natalis exaltationi coloris favet, nobiscum vero vulgatiores species eodem tempore in eodem Caldario rubore in capitulo omni carebant, colore præditæ cum foliis eodem subglaucis.

Alia vero nobis est species, cujus capitula aliquantum ex glauco rubent, foliis tam ab hac nostra lucida, quam a vulgari, differens, ceu quæ nullas omnino denticulationes habent, colore donata interius magis, quam vulgaris, virente & minus glauco, quam hujus vero obscuriore & minus læte viridi, minime splendentia,

exterius vero ea, vulgaris instar, subincana sunt & a lucida longe diversa. Floribus posterioris hujus speciei color saturatius caruleus erat, quibus præteritis fructus loco non nisi germina foliosa crebra enata sunt, cujusmodi germina aliquot Ananas non aculeata, Pitta dicta *Plum. Cat. & Delin.* habet fructui adnascencia, ut eadem huic speciei videatur, licet nullos omnino fructus nobis dederit. Quæ species non confundenda cum Aloë Americana viridi rigidissimo & foetido folio, Piet dicta *Hort. Beaum. & Amst. P. II. p. 35.* Figuram, cum folia, præterquam quod denticulationibus careant, vulgari plane similia sint, omitto, illius autem duplicem, alteram cum flore, alteram cum fructu dedi, de qua notandum, quod non tantum in hac, sed & vulgari specie apud nos corona foliosa latius, quam in Indiis excrescat, quoniam nempe plantæ nobiscum pleraque anni parte clausæ servantur, & calore artificiali urgentur. Ceterum folia coronæ hujus plane lævia sunt, & spinulis omnino carent.

Utraque species Americam agnoscit patriam, cui & vulgaris primum ortum debet, prout ex Historiæ naturalis Indicæ scriptoribus constat, præsertim Chr. Acofta. Edit. Hisp. Cap. 58. Lat. Clus. Cap. 44. qui ex Provincia S. Crucis in Brasilia primum in Indiam Occidentalem, deinde etiam in Orientalem Indiam delatam testatur, & cum primum in Indiam illatus esset hic fructus, singulos decem ducatis aut paulo amplius æstimatos refert, postea vero suo tempore propter abundantiam vix duobus regalibus Castellanis veniisse.

ANANTHOCTCLUS CHAMÆMELI FOLIO

VAILL. COMM. ACAD. R. SCIENT. A. 1719. p. 289. n. 2. T. XXIII. F. 25:

HERBULA est plerumque palmaris, cauliculis nonnihil reclinatis, tenuibus pilis asperis, tactu tamen glabris, teretibus, teneris & dilute virentibus, in ramulos breves abeuntibus, quibus folia adnascuntur tenera glabra, utrinque virentia, Chamæmeli latifolii Lusitanici, sive foliis Coronopi *Breyn.* quodammodo similia, ab aliorum vero Chamæmelorum plerorumque foliis non parum ablutentia.

Flores seu capitula in superiori ramulorum parte in singulis pediculis nascuntur singula, plerumque nutantia, e plurimis flosculis exilibus, in quatuor tantum laciniis divisis conflati, quos flosculos series aliquot embryonum, stylo tantum exilibifido terminatorum cingunt, qui mox intumescunt & totum capitulum implent, inque femina abeunt latiuscula, leniter compressa, breviora & minus, ac sequentis speciei, marginata. Calyx e duplici triplicique squamarum invicem æqualium, sibi impositarum, serie constat.

Radix tenuis fibrosa. Annua est planta, ex semine deciduo facile renascens. Julio & Augusto floret.

Figura marginali prima embryones, qui flosculis carent, & stylum tantum bifidum habent, secunda flosculi naturali, tertia aucta magnitudine, quarta femina matura appicta sunt.

Quærit Vaillant, an sit Chrysanthemum exoticum perpusillum nudum, foliis Coronopi *Pluk. Alm. p. 101. Tab. 274. fig. 6.* Ego vero minime dubito, quin illud idem sit, cum foliorum divisura bene respondeat. Figura autem est nimis, concisa,

Ananas lucide virens, folio vix serrato.

Ananthocyclus Chamæmeli folio Vaill.
Ananthocyclus Coronopi folio Vaill.

conciſa, nempe particula ſaltem plantulæ, & ideo novam mereri viſa fuit. Ceterum Plukenetius Mant. p. 48. nos docet, ex inſula St. Helena primum ejus ſemina delata fuiſſe.

ANANTHOCYCLUS CORONOPHOLIO VAILL.

COMM. ACAD. R. SCIENT, A. 179. p. 289. n. I. T. XXIII. F. 26.

HUJUS etiam, titulo Chryſanthemi exotici minoris, capitulo aphylo, Chamæmeli nudi facie, figura nimis conciſa, nempe particulæ aliquot ramulorum exhibentur a *Jac. Breynio Cent. Plant. Rar. Tab. 76.* & quamvis melior data fuerit in *Hiſt. Oxon. Part. III. Sect. VI. Tab. 6.* loco ultimo, titulo Chryſanthemi Africani minimi, floſculo nudo cernuo, & Bellidis annuæ, capitulo aphylo luteo, tamen nec noſtra figura, quam Tabula admittit, nocebit, & vel illuſtrationis & differentię monſtrandæ uſum præſtabit.

Palmaris & dodrantalis eſt plantula, cauliculis partim leniter ſurrectis, mediis nempe, partim, exterioribus videlicet, leniter reclinatis, teneris, glabris, (non pilofis) dilute virentibus, teretibus & veluti junceis, ramulos ad genicula emittentibus ſimiliter formatos, quos folia aliquouſque vaginæ membranacæ inſtar baſi ſua cingunt, per margines plus minusve, Coronopi inſtar, ſed minus profunde dentata, glabra & ſplendentia, plana & avenia, nervo ſaltem medio latiuſculo plano & vix conſpicio prædita. Porro folia quædam integra ſunt, nempe minora e foliorum alis naſcentia & quæ ſuperius florum pediculos cingunt.

Florum autem pediculi tenues ſunt, in quibus capitula hærent, ab initio minora & rotundiora, (diſco licet plano) erecta, dein majora & magis protuberante diſco gaudentia, pendula, quibus floſculi continentur præcedenti ſpeciei ſimiles, minuti nempe, quadrifidi, lutei, ſtylum non exerentes. Calyx etiam priori ſimilis, verum ordo embryonum, floſculis maſculis deſtitutorum videbatur ſimplex, qui in ſemina abeunt nonnihil majora, nempe latiuſcula & oblonga, leniter compreſſa & marginata. Stylus exiguus bifidus. Flores triti tenuem Chamæmeli ſpirant odorem. Æſtate floret. Radix tenuis fibroſa annuam plantam indicat.

Figura marginali prima floſculos naturali, ſecunda aucta magnitudine, tertia embryones, quarta ſemina matura ſeparatim more noſtro appinximus. Ab hac ſpecie generis characteriſticam figuram formavit Vaillant, floſculorum vero diſſuram, quæ conſtans, non advertit.

Sponte naſcitur, Hermanno teſte, circa Promontorium Bonæ Spei, & ſi Auctoribus fides, aliis Africæ locis provenit.

Præter Synonymon *Breynii* figuræ ipſius adſcriptum & ſuperius recitatum, huc referri debent: *Bellis lutea*, ſive Chryſanthemum Capitis Bonæ Spei repens, flore aphylo D. Syen *Breyn. Ibid. ad deſcriptionem p. 156.* Chryſanthemum Africanum procumbens, flore cernuo nudo, luteo *Suth. Hort. Edinb. p. 83.* *Bellis Africana* capitulo aphylo luteo, Coronopi folio, cauliculis procumbentibus *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 86. Bob. Hiſt. Oxon. Part. III. p. 30. n. 24.* Chryſanthemum Tingitanum minimum procumbens, foliis verſus imum dentatis, floſculo nudo cernuo *Moris. Ibid. Bellis Africana Coronopi folio, flore nudo Ciſſi Ibid. Chryſanthemum*

Chrysanthemum Cap. Bonæ Spei pusillum, flore aphylo luteo, cernuo *Hoffm. App. Rar.* Santolina Africana Coronopi folio, cauliculis procumbentibus *Boerb. Ind. Alt. p. 124. n. 9.*

Bellis Africana capitulo aphylo luteo, Coronopi folio, cauliculis junceis erectis *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 86.* hujus varietas videtur, nam in eadem planta cauliculi & surrecti & procumbentes observantur.

*ANONIS ALOPECUROIDES MITIS ANNUA,
PURPURASCENS T. XXIV. F. 27.*

ERECTAS inter & procumbentes Anonides ambigit hæc species, caulis enim primarius & medius rectus plerumque est, pedali & bipedali altitudine, circa quem alii caules & rami humi procumbentes sparguntur, teretes, pilosi, quorum furculi in crebras spicas semunciales & unciales desinunt, e squamis & foliolis partim trifoliatis, partim unifoliatis, squamæ excavatæ infidentibus, calycibusque grandiusculis compositas, e quibus flores parvi dilute purpurascens exeunt, quibus fatiscens calyces & filiculæ intumescunt, latiusculæ, planæ, semina aliquot reniformia subrotunda continentes. Spicæ dein, floribus dilapsis, longius aliquanto excrescunt.

Folia glabra sunt, venosa, nervo in averſa parte leniter piloso distincta. Variant vero folia hæc, & nunc rotundiora, nunc longiora sunt. Porro antequam floret planta, folia majora & longiora, quam ubi floret, observantur, cujusmodi folium ad latus figuræ seorsum appingitur num. 6. Ex altera vero parte foliola & squamæ, e quibus spicæ constant, num. 5. & 4. calyces item num. 3. filiculæ num. 2. & semina num. 1: separatim apponuntur. Spinis caret. Nec viscosa, nec olens est.

Julio & Augusto mensibus floruit, orta ex humo Barbadesi, cum aliis plantis advecta.

Anonis non spinosa purpurea, supina, minima *Raj. Syll. Ext. p. 64.* ab hac differt, quod minor sit & procumbens planta, minus ramosa, foliis crebrius & propius juxta se orientibus.

Anonis Sicula Alopecuroides *Inst. Rei. Herb. p. 408.* planta est nostra multo grandior, longa dotata spica, foliis majoribus simplicibus, lata appendice ad basim alatis.

Anonis purpurea hirsuta, floribus in Thymi capitula nutantia arrectis *Hort. Cath.* nostræ similior est, sed diversa spicis & foliis longioribus, caulibus robustioribus lignosis, perennantibus, ut videtur.

Ononis purpurea, non spinosa, minor *Barrel.* quoniam *icon num. 775.* imperfecta, descriptio autem *Observ. 837.* jejuna est, qua in re a nostra differat, docere nequimus.

Ononis non spinosa, flore rubro spicato, minor annua *Virid. Lusit.* nostræ quoad nomen, non patriam, apte respondet; sed cum in Phytophylacio Sherardino servetur eadem cum nostra planta, quæ in Balearicis insulis lecta & a Salvatore, ni fallor, missa est, nomine Anonidis Balearicæ non spinosæ supinæ, viscosæ & villosæ

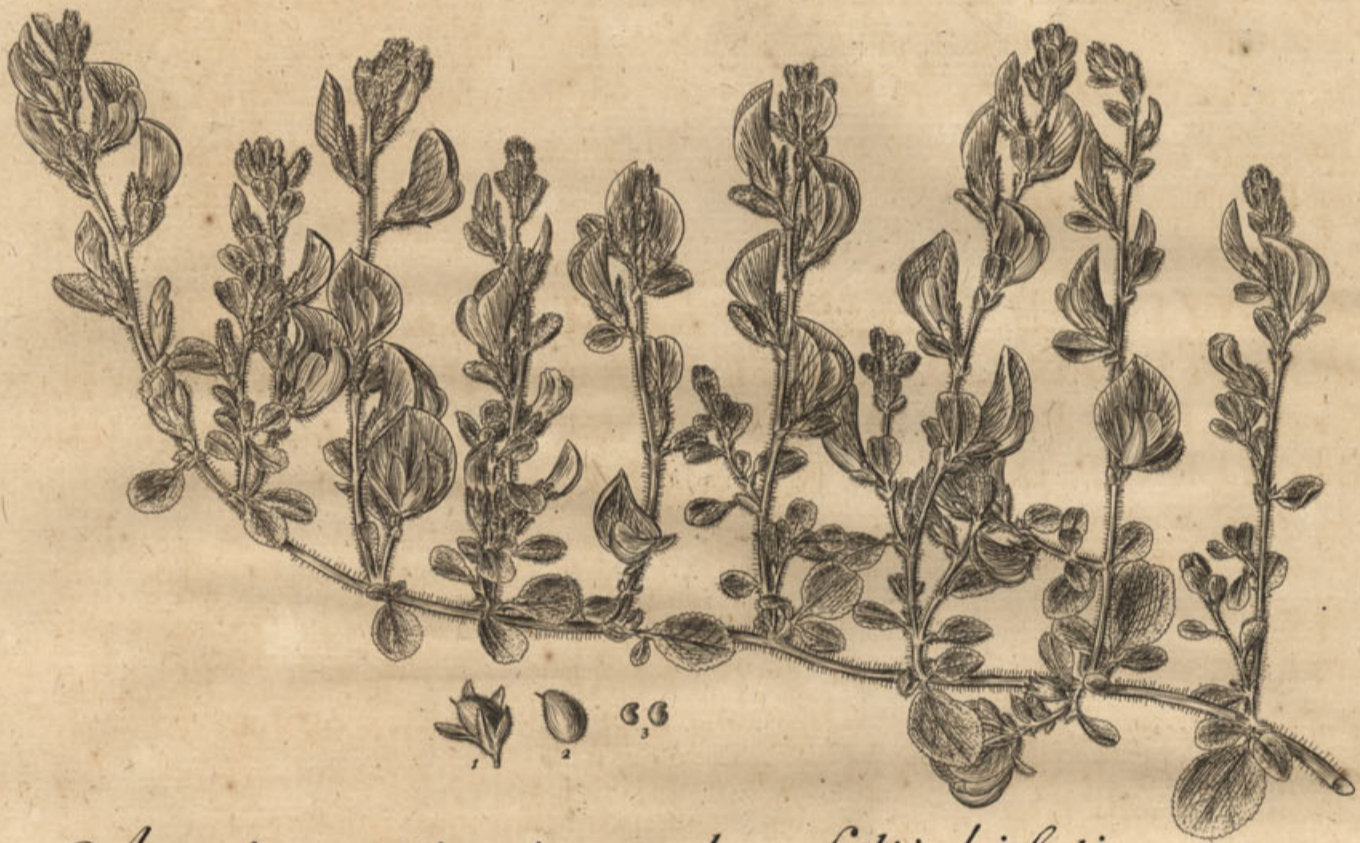

Anonis alopecuroides mitis annua,
purpurascens.

P. 29.

F. 28.

T. XXV.

*Anonis maritima procumbens, foliis hirsutis
pubescentibus Pluk.*

lofa, spicato flore purpureo *Hort. Ips. Sicc.* fit ut credam, eandem plantam in utroque orbe nasci, vel errorem commissum ab Hortulano. Ceterum folia Balearici speciminis villosa non sunt, sed tantum caules & rami, viscosam vero non observavimus.

Hujus porro speciei synonyma facio, Anonidem spicatam, sive alopecuroidem Lusitanicam, non spinosam *Herm. Del. Hort.* quod nomen repetitur in *Cat. ad fin. Par. Bat.* & figura titulo Anonidis spicatæ seu alopecuroidis in Volumine delineationum Plantarum pro Tomo secundo destinatarum, quæ servantur in Bibliotheca Sherardina, exhibetur, nostræ satis apte, nisi quod calyces non usque adeo accurate exprimentur, respondens: Item Anonidem alopecuroidem annuam purpuream *Bobart. Pluk. Alm. Emend.* 398. ubi Morisoni synonyma vide, quibus addi potest, Anonis non spinosa procumbens Lusitanica, flore purpureo spicato *Heuch. Nov. Prov.* 1711. p. 65. Ceterum cum figura *Hist. Ox. Part. II. Sect. 2. Tab. 17. f. 4. Ser. 1.* non satisfaciat, Hermanniana autem non sit publicata, nostra superflua non fuit visa.

*ANONIS MARITIMA PROCUMBENS, FOLIIS
HIRSUTIE PUBESCENTIBUS. PLUK. ALM. P. XXXIII. SYN.
RAL. EDIT. PRIM. APP. P. CCXL. EDIT. SEC. P. CLXIX.
ED. TERT. P. CCCXXXII. NUM. III. T. XXV. F. 28.*

IN arenosis maris littoribus variis Angliæ locis nascitur nova hæc & distincta ab aliis Anonidis speciebus species, ramis pedalis, sesqui & bipedalibus, pluribus ex eadem radice nascentibus, & quaquaversus humi sparsis, unde plures alii ramuli per genicula nascuntur surrecti, palmares & dodrantes, e quorum foliorum alis flores prodeunt, quam in vulgari non spinosa specie, nonnihil minores, sed pulchriores, vexillo satis amplo striato, saturatiore purpureo colore tincto, alis latiusculis obtusis, candicantibus, aut dilutissime purpurascens, carina mucronata & versus apicem saturatiore purpura tincta, basim versus albicante.

Siliquæ floribus succedunt breves, subrotundæ, in quibus duo triave continentur semina reniformia, quæ subter plantam figura tertia, secunda vero filicula extra calycem, prima cum calyce seorsum designantur.

Folia in ramulis surrectis nascentia parva sunt, simplicia, vix venosa, duabus auriculis versus basim prædita, at quæ in ramis procumbentibus nascuntur majora sunt, trifoliata, venis aliquot & auriculis latioribus prædita. Ceterum omnia folia crassa sunt, rotundiora & minora, quam vulgaris speciei, molli hirsutiae undique, præsertim inferiore parte, obducta. Caules item & ramuli, itemque filiculae & calyces crebris pilis vestiti observantur. Non spinosa parumque graveolens est planta, & quamvis viscosa non sentiat, pinguis tamen tactu apparet, arenamque sat tenaciter retinere solet.

Ad Anonidem vulgarem non spinosam proxime accedit, sed planta est humilior, humifusa, foliis rotundioribus & crassioribus, minusque graveolentibus, minus venosis & obtusius, quam illius, crenatis prædita. Quibus notis adde loci diversitatem.

Ad maritimas, inquit Plukenetius, arenosas Cornubiæ oras reperta & ad nos delata est, unde colligitur, ipsum plantam nascentem non vidisse, quamvis a sicco specimen accurate ab aliis speciebus distinxerit. In locis a Doodyo in tertia Synopsi Rajanæ editione memoratis mihi nondum observata, nec soli natura ei convenire videtur, ut dubitem an nostram, & non potius Anonidem vulgarem non spinosam, quæ subinde procumbit, viderit. Cetera loca in dicta Synopsi editione memorata ei congruunt. Mihi in arenosis maritimis prope Noviburgum in Mona insula copiose nascens observata, unde semina pro Horto Elthamensi detuli, in quo Junio mense flores dat, viget & etiamnum perennat hæc species.

ANONIS PHASEOLODES SCANDENS,
FLORIBUS FLAVIS SESSILIBUS T. XXVI. F. 29.

Si Phaseolus Africanus hirsutus bituminosus, siliquis bullatis, flore flavo *Herm. in Hort. Lugd. Bat. p. 492.* descriptus & depictus, recte a *Breyneo & Tournefortio* ad Anonidem, illi quidem *Prodr. Sec. p. 78.* ubi *Anonis Natrix* dicta scandens, sive *Phaseoloides bituminosa*, flore luteo *Capitis Bonæ Spei*, huic in *Inst. Rei Herb. p. 409.* ubi *Anonis phaseolodes bituminosa scandens* dicitur, refertur, & hæc planta *Anonidis* species censenda est, quæ foliis & nascendi modo *Phaseolis* quidem similis est, floris autem & siliquæ figura *Anonidi* propius accedit, tam foliis autem & nascendi modo, quam flore, calyce & siliquis *Africanæ* modo memoratæ speciei respondet.

Ceterum perennis est nostra hæc species, sarmenta proferens cubitalia & longiora, triquetra, pilosa, ad quorum genicula folia pediculis pilosis innascuntur subrotunda, rugosa & subhirsuta, tenuibus pilis obsita, parte supina viridia, prona pallidiora, terna in singulis pediculis communibus, medio seu extremo lateralibus non nihil ampliore, e quorum alis tres quatuorve pediculis privatis brevibus innascuntur flores, pallide flavi, e vexillo latiusculo, alis angustis & carina compressa (breviori & non intorta, ceu in *Phaseolis*) compositi, calyce excepti monophyllo, in quatuor lacinias ad basim fere diviso, segmento superiori carinæ apposito, reliquis latiore & bifido. Calyx autem, licet reliqua planta hirsuta sit, glaber est.

Siliquæ, floribus præteritis, subnascuntur *Lentis* figura & magnitudine, per maturitatem fuscæ, subhirsutæ, in quibus singulis bina plerumque latent semina lentibus minora & tumidiora, subfusca, maculis pallidioribus distincta, quæ seorsum expressa sunt figura marginali prima, secunda vero cum siliqua dehiscente, tertia vero siliqua integra exhibetur.

E *Virginia Mountain Pea*, i. e. *Pisi montani* nomine missa fuit. Augusto & Septembri floret.

Ab *Africana* superius memorata specie foliis majoribus, floribus vero minoribus & sessilibus, cum illius pediculis oblongis infideant, differt. Siliquæ porro minus tumidæ sunt, & pauciora semina continere videntur.

An *Anonis Mariana lutea*, foliis latioribus *Hort. Sicc. Pet. n. 83. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 241?*

APOCTN

*Anonis phaseolodes scandens, floribus
flavis sessilibus.*

Apocynum floribus amoene purpureis, corniculis surrectis.

*APOCYNUM FLORIBUS AMOENE PURPUREIS,
CORNICULIS SURRECTIS T. XXVII. F. 30.*

A Cubitali ad bicubitalem in olla nascebatur altitudinem, in solo libero elatius procul dubio futurum, caulibus rectis, teretibus, glabris, calami olorini crassitie, pluribus ex eadem radice nascentibus, ad quorum genicula folia erant duas tresve uncias lata, tres & quatuor uncias longa, in mucronem obtusiolem desinentia, crassiuscula & rigida, parte supina glabra & nonnihil splendentia, coloris nunc saturatoris viridis, nunc e luteo virentis, prona parte albicantia & tenui lanugine undique obsita, nervo medio purpureo distincta, a quo multæ venæ obliquæ, nunc purpureæ, nunc virides, & hinc aliæ minores transversæ & vagæ prodeunt, ita tamen ut folia rugosa non fiant, sed æquabilia sint. Inferiora folia minora sunt & rotundiora, cujusmodi utrinque ad figuram majorem appicta sunt.

Flores in summis caulibus & subinde e foliorum una alterave ala nascuntur plurimi, umbellatim digesti, inodori, coloris amœne purpurei, sequentium in modum constructi: nempe calyx parvus quinque angustas laciniâs ad basim usque divisas habet; (vid. figura marginalis prima) hinc flos sequitur monopetalus, in fundo perforatus, in quinque latiuscula mucronata segmenta ad basim fere divisus; (vid. figura secunda & quarta) inde e medio floris quinque corpuscula corniformia rigida surriguntur, quam in aliis speciebus magis sibi approximantia, rectiora, longiora, rigidiora, acutiora & minus excavata, extus tumida, intus basim versus sulcata & ligulam cuspidatam exerentia; (vid. figura tertia) in corniculorum vero centro columna stat brevis, quinque costis nonnihil prominentibus angulata, (vid. figura quarta & quinta) qua embryo protegitur bilocularis, qui una cum calyce figura prima exhibitus est. Corpuscula illa corniformia vacua sunt & nullo polline spermatico respersa, nec stamina, nec apices alibi potui reperire, nec in hac, nec in pluribus aliis, similiter formatos flores obtinentibus Apocyni speciebus, nisi, ut in Apocyno Persicariæ mitis folio demonstratum est, pro staminibus habenda sint fila incurva, (seu ligulæ cuspidatæ) e corniculis tubulatis prodeuntia, apices vero sint bractæ angustæ & pertenues, quæ columnæ illi duplicato ad petala numero inclusæ sunt, quæ figura sexta & septima appictæ sunt. Quæ bractæ per lentem vitream illius instar rugosæ apparent & colore flavo præditæ sunt; vid. figura octava. Sperabam quidem fore, ut in insigni illa Indiæ Orientalis Apocyni specie, quæ Ericu nomine in *Horto Malabarico, Part. II. Tab. 31.* exhibetur, vel stamina vel apices in floribus ejus amplis invenirem, sed spes decollavit, nec præter ligulas bracteatas, easque pusillas, aliud quid deprehendere potui. In qua specie observatione dignum est, quod loco corniculorum laminæ quædam solidæ, arcuatæ florem ornent, ut flores, ac si architectonico opere exsculpti sint, appareant.

Ceterum nostræ speciei florum segmenta simul ac explicantur, deorsum flectuntur, dein vero rursus explicantur & stellatim expanduntur, per vetustatem denique rursus pendent. Colore sunt toti flores, nempe & petala, & cornicula amœne purpureo. Julio autem mensē flores profert. Siliquas a pluribus annis, quibus culta fuit, adhuc denegavit.

Apocynum erectum non ramosum, folio subrotundo, umbellis florum rubris *Banisteri Raj. Hist. Tom. II. App. p. 1928.* ad nostrum refero; cui forte idem est, Apocynum rectum Marianum; longioribus subrotundis foliis intervallatis, floribus purpureis *Pluk. Mant. p. 16.* & Apocynum Virginianum erectum, folio magno glabro, nervo rubro, instar Apocyni tertii *Boerb. Ind. Alt. p. 314. num. 21.* Quod si idem sit, ab eo recido synonymon, quod ibi recensetur.

Apocynum Americanum erectum, tuberosa radice, non incanum, foliis rigidioribus, latis subrotundis, floribus albis, intus purpureis, summo caule corymbum magnum efformantibus, *Pluk. Alm. p. 34. T. 77. fig. 1.* huic proxime accedit, sed folia habet subtus non incana, flores majores, cornicula magis hiantia, minus surrecta, & florum colorem diversum.

Apocynum vetus Americanum, *Wifank* Gerardo dictum, seu Apocynum Virginianum *Munt. Phyt. Tab. 105.* folia, quam nostrum, habet latiora & rotundiora, magis excavata, minus rigida, non splendentia, venis obliquis profundioribus, sulcatis nempe, inscripta, flores pallidos, obsolete incarnatos, odoratos, quorum cornicula magis extant & magis hiant. Præterea caules ejus breviores sunt & maculis obscure purpureis plerumque distincti.

APOCYNUM FLORIBUS OBSOLETE PURPUREIS, CORNICULIS RESUPINIS T. XXVIII: F. 31.

CAULES ex eadem radice plures profert, erectos, cubitum & sequicubitum in fictili æquantes, in solo libero altiores, digitum minorem crassos, inferius extereti quadrangulares, angulis nempe valde obtusis præditos, e fusco virentes, superius teretes & virentes, subhirsutos, in quibus folia brevibus pediculis nascuntur palmaria & sesquipalmaria, duas tresve uncias lata, nervo medio lato purpurascete distincta, e quo venæ obliquæ parallelo ordine in margines procurrunt virentes & aliæ transversæ minores inde irregulari ordine ductæ, superne virentia, nec hirsuta, nec glabra proprie, sed medio modo se habentia, inferne albicantia & tenui tomento obsita.

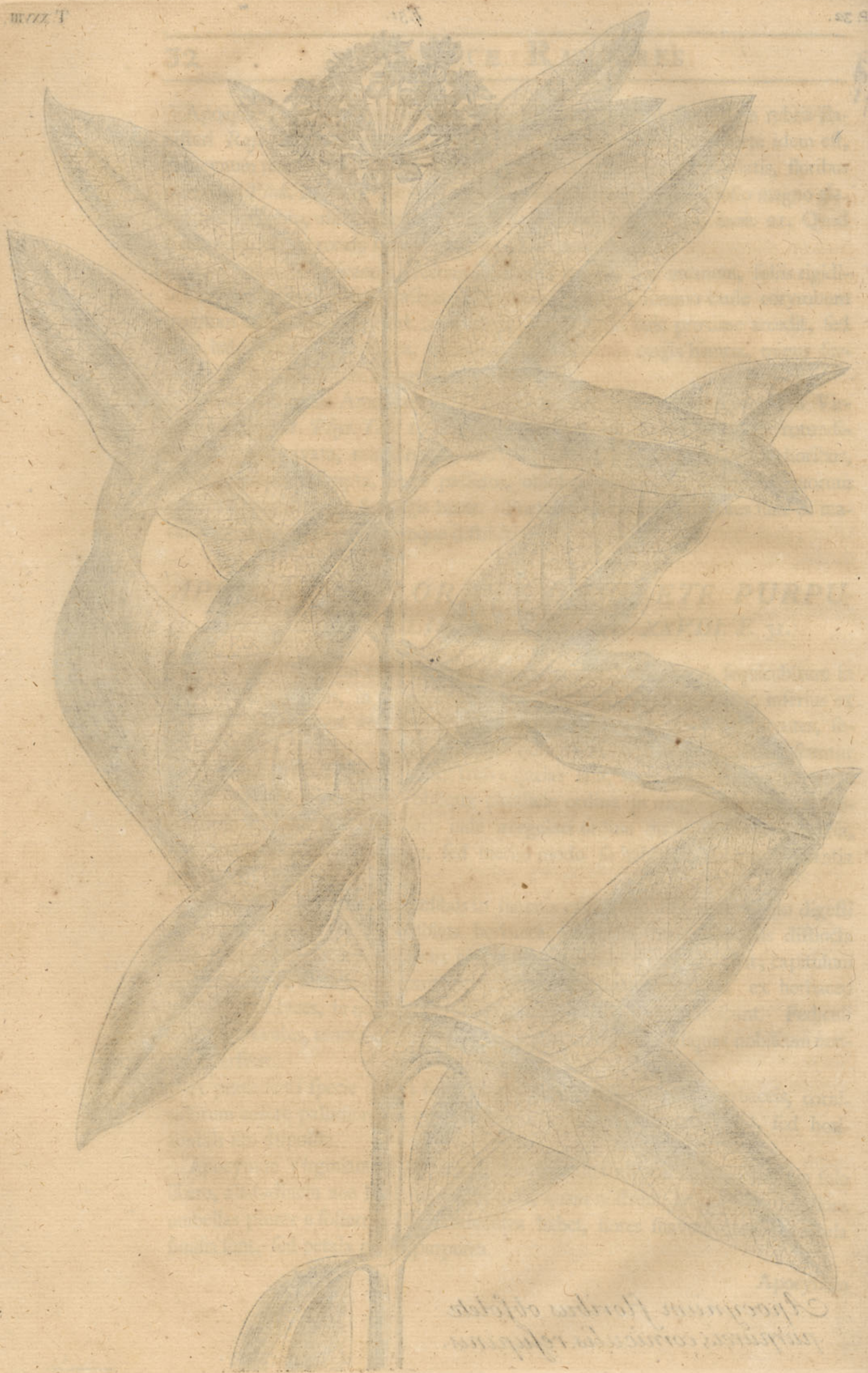
Flores Julio & Augusto mensibus in summis caulibus plures umbellatim digesti nascuntur, quorum petala obsolete herbacea, ad basim striis purpureis distincta sunt, cornicula vero & cuspides ex his prominentes dilute purpurascunt; capitulum in medio, quod embryonem protegit & apices bracteatos continet, ex herbaceo nigricat. Calyces, in quinque angustas lacinias divisi, dilute virent. Pediculi flores sustinentes, tenues & teretes, obscure purpurascunt. Siliquas nobiscum nondum perfecit.

A præcedenti specie differt foliis longioribus, petalis obsolete herbaceis, corniculorum colore pallidiore, & quod ea magis hiant & non surrecta sint, sed horizontali situ disposita.

Apocynum Virginianum, *Wifank* dictum, humilius est, cubitalem, etiam in solo libero, altitudinem non facile superans, folia, quam nostrum, latiora, & rotundiora umbellas plures e foliorum alis prodeuntes habet, flores suaveolentes: cornicula similia sunt, sed petala magis purpurea.

*Apocynum floribus obsolete
purpureis, corniculis, resupinis.*

Asperula florida
Asperula florida

Apocynum Syriacum planta est nostra longe altior & robustior, folia multo ampliora & umbellas plures habet e foliorum alis prodeuntes. Flores ceteroquin huic similes sunt, sed magis pallidi & numerosi in singulis umbellis. Id Apocyno *Wisank* dicto proxime accedit, a quo tamen differt altitudine, foliis minus rotundatis, floribus obsoletioribus, & quod umbellæ pediculis communibus oblongis innascantur: *Wisank* vero vel nullos pediculos communes habet, vel in inferioribus umbellis adeo breves, ut non facile observentur.

Apocynum minus rectum Canadense *Corn. C* 38. p. 92. folia habet, quam omnia hæc, angustiora, subhirsuta, non incana, flores minores, caules tenuiores.

Ceterum omnia hæc Apocyna radicibus repunt, & perennia sunt. Apocynum vero Americanum, foliis Amygdali longioribus *Plum.* annum est, vel bienne saltem.

Plures crescunt in Horto Elthamensi, & plurimæ in America adhuc indescriptæ species nascuntur, quarum plus quam decem servantur in Phytophylacio Sherardino, quæ simili gaudent florum, e corniculis & petalo rosaceo quinquefido conflatorum, structura, a Tournefortio etiam in *Inst. R. Herb.* p. 91. animadverta & icone *Tab. 21.* expressa, de quibus Methodi herbariæ gnari considerent, an non distinctum mereantur genus. Videtur sane tantum rationis hic militare, quantum ab Asclepiadis & Periplocæ partibus stat. Vereor autem, ne Veterum Apocynum inter Periplocas Tournefortii quærendum sit.

Considerandum an ad hanc speciem, Apocynum Carolin. latifolium cum pediculis *Pet. Hort. Sicc. n. 93. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 242.* ad præcedentem vero, Apocynum Carolinense latifolium sine pediculis *Pet. & Raj. Ibid. n. 94.* pertineat. Nostra quidem tam hæc, quam illa species ex seminibus e Carolina delatis nata fuit, quamvis & in aliis Americæ septentrionalis provinciis nascantur, & minime dubium videatur, quin huic speciei idem sit, Apocynum erectum Noveboracense, foliis minus incanis, flore ex obsoleto dilute purpurascente *Herm. Par. Bat. p. 33.*

**APOCYNUM PERSICARIÆ MITIS FOLIO,
CORNICULIS LACTEIS T. XXIX. F. 32.**

HABETUR hoc Apocynum pro Apocyno Americano, foliis Amygdali longioribus *Plum. Cat. p. 2. Inst. Rei. Herb. p. 92.* nec negarim, quin potius dixerim idem esse, cum ejus figura inter Delineationes Plumierianas, quarum exemplar servatur in Bibliotheca Sherardina, apte respondeat; quoniam autem Amygdalus folia serrata, eaque minus in mucronem producta habet, nomen mutandum, & a Persicaria miti, cujus folia longe similia, denominationem & differentiam desumendam censui.

Sesqui & bipedali vero in fictili plerumque nascitur altitudine, caulibus rectis teretibus, calamum olorum crassitie æquantibus & superantibus, obscure virentibus, ad quorum genicula folia nascuntur Persicariæ miti non maculatæ similia, superne saturanter viridia, inferne pallidiora, glabra, subrigida, e quorum alis a media & per superiorem caulium partem flores in pediculis communibus teretibus

oblongis nascuntur plures, neque tamen singuli valde numerosi, in pediculis privatis brevioribus umbellatim dispositi, quorum capitula antequam aperiuntur ex viridi flavescent, summitatibus levi rubedine tinctis, floribus autem explicatis, segmenta floris monopetali ex luteolo herbaceum pallidiorem colorem obtinent, cornicula autem tubulosa, quæ e medio flore eriguntur, lacteo plane candore prædita sunt, quo colore etiam gaudent tenuia illa non tubulosa cuspidata cornicula, fili instar ex illis prominentia, in columnam inflexa, & super hac coeuntia. Nempe in centro florum columna stat crassiuscula, embryonem protegens & in sinu suo abscondens, coloris in summitate lactei, latera autem squamis paleaceis fuscis (quinque, ni fallor) tecta sunt, sub quibus squamis bractearum apiciformes perennes flavicantes latent, quinque geminatae, in basi latiusculæ, in summitate coherentes & in fili tenuitatem contractæ, quæ mihi videntur apicum munia in hujus generis floribus obtinere, quamvis farinam nullam in iis discernere potuerim, stamina vero videntur filamenta illa rigidiuscula, e corniculis tubulosis exerta & in columnam mediam flexa, ita ut stamina & apices in hujusmodi floribus ab invicem sejungantur. Quæ cornicula tubulosa pro alteris videntur petalis habenda, ut flos ex monopetalo & pentapetalo constructus videatur. Monopetalus autem flos est, qui in quinque segmenta, radiatim in hac specie expansa, dividitur; nam licet satis profunde ad basim usque dividatur, in fundo tamen, si ab embryone extrahatur, coheret, annuli instar ab embryone perforatus.

Flores inodori sunt. Calyces parvi monophylli in quinque tenues lacinias ad medium usque incisi sunt. Caules & florum pediculi pertenui & vix conspicienda villositate sunt obducti.

Æstate & Autumno floret, & elegantem præ se, ob cornicula lactea, speciem fert. Siliquas deinde producit satis libere, glabras fusiformes, in quarum lanugine latent semina oblonga compressa, per maturitatem fusca. Sponte nascitur in Insulis Americanis calidioribus.

Figura prima flos separatim, secunda cornicula tubulosa, tertia columna, quarta squamæ paleaceæ fusæ, quinta bractearum apiciformes, (quæ per lentem vitream rugosæ, figura sexta, apparent) septima embryo seu siliquæ rudimentum, octava semina, nona folium inferius seorsum incisa sunt.

Synonyma, præter superius recitatum, nulla, quantum novi, extant.

Plurimum habet similitudinis cum sequenti specie, ita ut, antequam floreat, non facile sit, utrumque distinguere; in floribus autem maximum discrimen, nec siliquæ sunt eadem.

**APOCYNUM RADICE FIBROSA, PETALIS
COCCINEIS, CORNICULIS CROCEIS T. XXX. F. 33.**

BIPEDALI & tripedali nascitur altitudine, caulibus teretibus, virentibus, tenui & vix perceptibili villo obsitis, glabris. Folia etiam glabra sunt, virentia, subtus nonnihil pallidiora, præcedentis speciei simillima, nisi quod nonnihil breviora & obtusiora videantur. Flores monopetali reflexi e croceo coccineo colore tincti sunt, cornicula tubulosa & filamenta columnæ incumbentia omnia crocea. Radix (figura prima) albicans fibrosa est, fibris æqualibus, non nodosis, culmum

Apocynum Persicaria mitis folio, corniculatis lacteis.

F. 33.

Apocynum radice fibrosa, petalis coccineis, corniculis croceis.

Apocynum N. Angliæ subhirsutum, tuberosa radice Herm.